

Sant Jordi confitat i color a la vida

Jordi Conca
Director dels estudis d'Empresa

A principis de març vaig rebre el llibre que m'havia recomanat una bona companya de feina, la Núria. El títol del llibre: El fin del Mundo, tal y como lo conocemos de Marta Garcia Aller. Abans de començar la lectura vaig fer una ullada a l'índex per saber una mica més el que m'hi aniria trobant: la fi del treball, la fi de les coses, la fi del diner, la fi de les botigues, la fi del petroli, la fi de la conversació..., la fi de la mort.

Vaig començar amb la lectura però, el 13 de març, el vaig aparcar. Començava el període del meu confinament a causa d'un maleït virus. Feia dies que en sentíem parlar però no pensàvem que ens hagués d'afectar directament. Des d'aquell dia, però, vaig tenir la sensació que el meu dia a dia formaria part d'aquest llibre, que jo i el meu entorn en continuaríem escrivint un capítol. A dia d'avui ja no tinc clar si estem escrivint un nou capítol o si ja protagonitzem el segon o tercer volums del llibre.

Els primers dies del confinament no van ser fàcils: la incertesa, la por al desconegut, molta informació, canvis de criteris continuats... i el que semblava que havia de ser un període de dues setmanes, en pocs dies ja es veia que això es podria allargar una 'mica més'. I aquí estem, tancats a casa i gestionant el funcionament dels estudis, compaginant el dia a dia amb tota la família, les 24 hores... No és fàcil quan som una família que normalment som poc per casa. És el que més malament porto, no poder sortir amb llibertat, anar amunt i avall.

Aquests dies, entre feina i feina, entre videoconferències, vídeoclasses i sense parar de fer reunions, intento buscar temps per al lleure i per fer una mica d'esport. El parxís ha tornat a casa; hem reprès setmanalment l'afició pels puzles i els pastissos. Intento contrarestar els pastissos amb l'el·líptica (que he passat de servir com a penjador de les americanes de feina a ser la companya ideal per fer cada dia una quantitat de quilòmetres). I, dia a dia, el meu repte personal: els #mitjonsdecors. Molts de vosaltres aquests dies esteu descobrint (jo també) l'arsenal de mitjons que tinc a casa, mitjons per donar color a la vida. Ara mateix, ens fa molta falta.

Trobo a faltar el meu poble, Ripoll, les amistats, la família, els companys de feina... Segur que, d'aquesta situació, n'aprendrem moltes coses... Ara mateix, però, trobo que ja he fet un bon aprenentatge i que ja em puc graduar... en el que sigui que se suposa que hem d'aprendre. Ara el que tinc són ganes de tornar a tocar-nos i a abraçar-nos. Espero que hagueu passat un bon Sant Jordi, confinat o, encara millor, confitat.

No voldria acabar sense fer arribar un agraïment molt especial al personal sanitari. Esteu fent una feina fantàstica i us estic molt agraït. Molts ànims a tots, però molt especialment a la Neus, la Rosa M^a, la Marina, la Montse i en Pep... entre molts altres.